

Arrest

nr. 316 964 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 oktober 2024 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het EURODAC-onderzoek wees uit dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Bulgarije op 27 maart 2023, Oostenrijk op 15 oktober 2023, België op 6 december 2023 en Polen op 12 augustus 2024.

Op 21 oktober 2024 werden de Poolse instanties verzocht verzoeker terug te nemen. Op 25 oktober 2024 stemde Polen met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met het terugnameverzoek. Op 5 november 2024 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26^{quater}. Dit is de bestreden beslissing.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: E.

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: Paikhel

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. E., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 10.10.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde dat nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer tonen aan dat de betrokkene op 27.03.2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg, op 15.10.2023 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg, op 06.12.2023 internationale bescherming in België vroeg en op 12.08.2024 internationale bescherming in Polen vroeg

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 18.10.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde in mei 2024 België te verlaten en trok naar Duitsland, waar hij 2 weken verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij van 28.05.2024 tot 03.10.2024 in Polen verbleef, waarna hij via Duitsland (doorreis) naar België trok. Op 10.10.2024 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij in Afghanistan besliste om naar België te komen en van het land houdt. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Polen omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Volgens de betrokkene werd hij geslagen en geboeid door de politie, en werd hij 4 maanden opgesloten in een gesloten centrum.

Op 21.10.2024 werden de Poolse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 25.10.2024 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via een van de volgende luchthavens van maandag tot donderdag tussen 8u en 14u: Warschau Okęcie, GdanskRębiechowo, Poznan-Ławica, Krakau-Balice, Katowice-Pyrzowice, Wrocław-Strachowice of Szczecin-Goleniów.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij in Afghanistan besliste om naar België te komen en van het land houdt. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient

te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Polen houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Polen omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Volgens de betrokkene werd hij geslagen en geboeid door de politie, en werd hij 4 maanden opgesloten in een gesloten centrum. Daarmtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Poolse politie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

We wensen aan te geven dat de Poolse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Polen ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 25.10.2024 hebben de Poolse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (geschreven door Karolina Rusilowicz, Maja Lysiena en Ewa Ostaszewska-Zuk, laatst geüpdatet op 10.07.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (pagina 36). Het rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (pagina 54).

Volgens het rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang en andere materiële voorzieningen, wat van toepassing is op alle asielprocedures in Polen (pagina 54). Dit wordt voorzien vanaf het ogenblik dat ze zich aanmelden bij een opvangcentrum en niet meteen na het formeel indienen van een verzoek om internationale bescherming (pagina 54). Het aanmelden hoort binnen de twee dagen na het indienen van een verzoek gebeuren. Enkel medische zorg wordt voorzien vanaf het ogenblik dat een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend (pagina 54). De verzoeker kan in een opvangcentrum verblijven of een financiële toelage ontvangen dat de kosten van een private accommodatie dekt (pagina 58).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulator 604/2013 (pagina 4). Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (pagina 5).

Er zijn volgens het AIDA-rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten

(pagina 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (pagina 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (pagina 63 – 64).

Verzoekers om internationale bescherming in Polen hebben in de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand, hoewel juridisch advies wel gratis kan voorzien worden (pagina 31). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Polen kan naar ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Het AIDA-rapport meldt dat de Poolse wetgeving de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming waarborgt, dit onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers (pagina 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden legde hij geen elementen voor die een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Zo verwijzen we in dit verband naar rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Polen geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Poolse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de opvangomstandigheden en de procedure van internationale bescherming in Polen niet voldoen aan de minimumstandaarden van internationaal recht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat slechts verhinderd wordt indien ernstig moet worden gevreesd dat de procedure tot internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 EU-Handvest en artikel 3 EVRM.

Zodoende moet verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Polen vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Bijkomend moet het Bestuur nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 EVRM in geval van overdracht van verzoekende partij.

Waar verzoeker stelt dat de kans bestaat dat hij wordt vastgehouden in Polen in zijn hoedanigheid van Dublinterugkeerder, kan vooreerst worden benadrukt dat asielzoekers en Dublinterugkeerders meestal niet vastgehouden worden in Polen zoals blijkt uit het overzicht in het Aida-rapport.

Daarenboven is er slechts sprake van een mogelijkheid om in dat specifiek geval opnieuw in een gesloten centrum te worden geplaatst. In de objectieve informatie is immers naast detentie ook sprake van alternatieven. De Poolse autoriteiten hebben uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker en hebben erom verzocht om minstens zeven werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker via Warschau zal worden overgedragen. Verzoeker zal naar Polen kunnen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zal aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid geboden rechten. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het "Input by civil society organisations to the Asylum Report 2023" (rapport waarmee in het AIDA-rapport ook rekening is gehouden), aanvoert dat Dublin-terugkeerders systematisch in detentie worden gehouden in Polen, merkt de Raad op dat uit dit rapport blijkt dat in de praktijk zowel tot detentie als alternatieven voor detentie wordt beslist voor Dublin-terugkeerders maar dat hierover geen statistieken voorhanden zijn (p. 6). Zelfs ingeval van detentie van Dublin-terugkeerders, moet verzoeker evenwel aantonen dat de omstandigheden in Polen een zeker niveau van hardheid kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 6 juli 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk). Verzoeker toont niet aan dat dit voor hem het geval is. Verzoeker kan zich hierbij niet dienstig beroepen op de situatie van vreemdelingen die illegaal de Wit-Russische-Poolse grens zijn overgestoken. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van verzoeker en dat verzoeker via Warschau zal worden overgedragen.

In de bestreden beslissing wordt zowel gemotiveerd over de algemene situatie in Polen voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublinprocedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublinverhoor heeft aangereikt.

In de bestreden beslissing wordt overwogen wat volgt:

"De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Polen omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Volgens de betrokkene werd hij geslagen en geboeid door de politie, en werd hij 4 maanden opgesloten in een gesloten centrum. Daarentrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Poolse politie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen. (...) "De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Polen ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst."

Verzoeker gaat in op de pushbacks aan de Poolse buitengrenzen.

Verzoeker toont niet in concreto aan de hand van objectieve informatie aan dat hij bij een overdracht aan Polen in het kader van de Dublin-procedure toch riskeert terecht te komen aan de buitengrenzen van dit land, waar zich inderdaad discutabele pushbacks voordoen. Dat pushbacks aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin het Hof tot de volgende conclusie kwam:

“Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.”

De door het Hof van Justitie opgeworpen omstandigheden die een overdracht wel in de weg staan blijken *in casu* niet en worden door verzoeker ook niet aangetoond. Er ligt geen informatie voor dat Dublin-terugkeerders in Polen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks.

Verzoeker wijst op het risico op arbitraire detentie van verzoekers om internationale bescherming en de omstandigheden van die detentie.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers om internationale bescherming in opvangcentra of detentiecentra kunnen terechtkomen. In deze laatste categorie is er sprake van een onderscheid tussen “guarded centres” en “rigorous detention centres” (AIDA-rapport, p.102).

Uit het AIDA-rapport (p.87-88) blijkt vooreerst - zoals ook in de bestreden akte kan gelezen worden - dat asielzoekers slechts in een detentiecentrum opgevangen worden als er geen toevlucht kan genomen worden tot alternatieven voor vasthouding. Bovendien kan dit in dit geval slechts om de volgende redenen:

1. Om hun identiteit vast te stellen of te verifiëren;
2. Om, met de medewerking van de asielzoeker, informatie te verzamelen die verband houdt met de asielaanvraag en die niet kan worden verkregen zonder de asielzoeker in bewaring te nemen en waarbij een aanzienlijk risico op onderduiken bestaat;
3. Om het terugkeerbesluit te nemen of uit te voeren, indien een asielzoeker eerder de mogelijkheid had om asiel aan te vragen en er een gerechtvaardigd vermoeden bestaat dat de asielzoeker asiel heeft aangevraagd om de terugkeer uit te stellen of te verhinderen;
4. Wanneer dit om veiligheidsredenen noodzakelijk is;
5. Overeenkomstig artikel 28 van de Dublin III-Verordening, wanneer er een aanzienlijk risico op onderduiken bestaat en onmiddellijke overdracht aan een ander EU-land niet mogelijk is.

Het blijkt niet en verzoeker brengt ook geen concrete informatie aan waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker als Dublin-terugkeerder riskeert te voldoen aan de voormelde voorwaarden. Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar dat de bezorgdheid wordt geuit dat detentie niet als laatste redmiddel wordt gebruikt en vaak automatisch wordt toegepast (p.88). Op dezelfde pagina kan echter gelezen worden dat detentie vooral vaak wordt toegepast bij het illegaal overschrijden van de grens tussen Polen en Wit-Rusland, dit op initiatief van grenswachten. Verzoeker bevindt zich als Dublin-terugkeerder niet in die hypothese. Het AIDA-rapport vermeldt dat rechterlijke toetsing op detentievoorwaarden eerder oppervlakkig is, maar er kan ook gelezen worden (p.90) dat in het algemeen de rechtbanken van oordeel zijn dat illegale binnenkomst volstaat om te spreken van een risico op onderduiken. Opnieuw kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker als Dublin-terugkeerder het land niet op illegale wijze zal betreden.

In het AIDA-rapport (p.36) kan gelezen worden: *"The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months."* (Het niet kunnen voortzetten van de eerste asielpprocedure betekent ook dat Dublin-terugkeerders die de maximale periode van 6 maanden in detentie hadden doorgebracht voordat ze Polen verlieten, na hun overdracht opnieuw in detentiecentra kunnen worden geplaatst. In dergelijke gevallen bedraagt de verkorte detentieperiode meer dan 6 maanden). Verzoeker heeft blijkens zijn reeds eerder vermelde verklaringen echter niet in een detentiecentrum verbleven in Polen, zodat er hoe dan ook geen sprake kan zijn van het overschrijden van de maximumperiode van 6 maanden detentie bij een terugkeer naar dat land.

Verder kan verzoeker ook niet gevolgd worden in de redenering die aan de basis ligt van zijn betoog dat hij als Dublin-terugkeerder riskeert terecht te komen in een detentiecentrum omdat hij in een procedure terecht zal komen van een volgend verzoek om internationale bescherming. In de bestreden akte kan gelezen worden: *"Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "in merit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36)."*

Het is correct dat het AIDA-rapport (p.36) vermeldt dat er signaleerd wordt dat zelfs in een situatie waarin een Dublin-terugkeerder het recht heeft om zijn eerste procedure te heropenen (omdat de tijdslimiet van 9 maanden nog niet verstreken is), de grenswachten in de detentiecentra voor vreemdelingen de betrokkene dwingen om de procedure in te dienen van een volgend asielverzoek, die vervolgens wordt onderworpen aan de ontvankelijkheidsprocedure. Zoals hogerop reeds werd gezegd, blijkt echter niet dat verzoeker bij terugkeer in een detentiecentrum riskeert terecht te komen. Waar verzoeker een uittreksel verschaft uit het AIDA-rapport waaruit hij afleidt dat uit de statistieken blijkt dat een groot deel van de verzoekers verplicht werd om een volgend verzoek in te dienen en dit zelfs wanneer ze bijvoorbeeld het opvangcentrum verlieten en na 7 dagen niet terugkeerden, is het de Raad aan de hand van lezing ervan niet duidelijk op wie dat nu precies betrekking heeft. Wat er ook van zij, verzoeker geeft er blijk van gesensibiliseerd te zijn voor het feit dat hij bij terugkeer, ondanks het gestelde in het in de bestreden akte aangehaalde artikel 18, lid 2 van de Dublin III-Verordening, mogelijk afgeleid wordt naar een procedure van een volgend verzoek om internationale bescherming in de strikte zin van het woord. Het staat verzoeker dan ook vrij om na zijn terugkeer en registratie met behulp van een raadsman of Ngo te benadrukken dat hij de toepassing vraagt van artikel 18, lid 2 van de Dublin III-Verordening. De Raad leest in het AIDA-rapport op p.8 dat veel Ngo's, met gekwalificeerde advocaten, gratis juridische bijstand verlenen in de procedures met inbegrip van de bestuurlijke fase, ook al is dit omwille van financiële redenen niet ter beschikking op grote schaal. De Raad leest op p.8 ook dat een privéadvocaat kan worden geregeld, wat uiteraard inhoudt dat de aanvrager de kosten draagt.

Uit het AIDA-rapport blijkt eveneens dat asielzoekers toegang hebben tot medische zorgen in Polen:

En

Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. The Office for Foreigners informed that in 2023, until the end of July, the GP in the centres had 6 duty hours per 120 asylum seekers, while the nurse had 20 hours for the same number of possible patients. Both had 3 hours a week extra for every additional 50 asylum seekers. They were present in the centres at least three times a week. Additionally, in every centre, the duty hours of a paediatrician were organised for at least 4 hours a week per 50 children, with extra 2 hours of duty for every additional 20 children. A paediatrician was present in the centres at least 2 days a week. On 1 August 2023, the rules on medical personnel's working hours changed. The GP in the centres have now 3 duty hours per 40 asylum seekers, while the nurse or a paramedic have 7 hours for the same number of possible patients. Both have 3 hours a week extra for every additional 40 asylum seekers. The GPs work at least two days a week and nurses/paramedics five days a week. Additionally, since August, the working hours of the medical point in Warsaw were extended by 2 hours per day.³⁶⁵

Wat de aanwezigheid van tolken betreft, wenst de Raad te benadrukken dat tolken aanwezig zijn bij het persoonlijk interview (zie blz. 27 van het AIDA-rapport):

1.3. Personal interview

Indicators: Regular Procedure: Personal Interview

1. Is a personal interview of the asylum seeker in most cases conducted in practice in the regular procedure? ☒ Yes ☐ No
 - ❖ If so, are interpreters available in practice, for interviews? ☒ Yes ☐ No
2. In the regular procedure, is the interview conducted by the authority responsible for taking the decision? ☒ Yes ☐ No
3. Are interviews conducted through video conferencing? ☒ Frequently ☐ Rarely ☐ Never
4. Can the asylum seeker request the interviewer and the interpreter to be of a specific gender? ☒ Yes ☐ No
 - ❖ If so, is this applied in practice, for interviews? ☒ Yes ☐ No

Voorts staat in het AIDA-rapport vermeld hetgeen volgt: *The contract established between the Office for Foreigners and interpretation services regulates the quality, liability, and specifies the field (asylum). Interpretation is available in most of the languages spoken by asylum applicants in Poland. The Office for Foreigners reported that in 2023 there was a problem with approaching an interpreter of the languages like: Kirundi, Malayalam, Turkmen, Berbere, Igbo, Dogri, Luganda.* »

Verzoeker toont niet aan dat hij niet kan bijgestaan worden door een tolk in Polen. In het opvangcentrum, kunnen asielzoekers ook helpen door op te treden als tolk hetgeen bij wet geïmplementeerd is in Polen:

“According to the law, in case an asylum seeker helps in a reception centre (i.e. performs cleaning work for the centre, provides translation or interpretation that facilitates communication between the personnel of the centre and asylum seekers, or provides cultural and educational activities for other asylum seekers who stay in the centre), the amount of the allowance for personal expenses may be raised to PLN 100 (€ 23.45). In 2023 this raise was applied in 268 cases.” (blz. 59 van het AIDA-rapport)

De vraag is ook dat wanneer de aanwezigheid van tolken een uitdaging zou zijn voor een lidstaat, in welke mate er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Dat wordt niet uiteengezet door verzoeker. Het is niet omdat er in een bepaalde lidstaat een moeilijke beschikbaarheid is van tolken voor bepaalde talen, dat daarmee de drempel van artikel 3 EVRM bereikt is.

Verzoeker toont niet aan dat er thans geen overdrachten meer naar Polen zouden mogen plaatsvinden. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	---

D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

D. D'HONDT

M. MILOJKOWIC